

מבית קהילת "חזון הדור הצעיר" (ע"ד)

יום שישי
טו' אב ה'תשע"ו (19.8.16)

מסיני בא... הרב פרופ' חביב יצחק

הצטרפו אלינו!
תוכניות חינוכיות לילדים ונוער • גמ"ח "רק בְּשִׁמְחוֹת" - השאלת ציוד לשמחות ולבית האבל • גמ"ח "לְבַרְיָאוֹת" השאלת ציוד רפואי וסיעודי • מרכז להפצת ערכי היהדות • חלוקת מצרכי מזון • ערבי תרבות • בית מדרש יוצר לדתיים ולחילוניים • מרכז התנדבות קהילתי • מרכז הדרכה • חוגי ילדים

חופרים לעצמם בור באדמה, בגודל קבר, ובליל תשעה באב היו ישנים בתוך הבור. למחרת בבוקר היו הקמים מיתר העם מוצאים את אותו דור מת בקבריהם, והיו מספידים אותם וקוברים אותם. כך עד לשנה האחרונה. באותה שנה מלאו ששים אלו שהיו בני תשע עשרה בזמן חטא המרגלים. בדינים רבים, יום בשנה, או חודש בשנה נחשב לשנה מלאה. וכך גם בתשעה באב, אלו שמלאו להם 19 שנים לפני חטא המרגלים, ראו עצמם בני עשרים בעת הגזירה, ולכן הניחו שגם הם ימותו במדבר. אבל אותה שנה, קמו אותו דור בבוקר התשעה באב, ללא היכר מחלה או מוות. מחשבתם הראשונה היתה שעשו טעות במנין ימי החודש או בקידוש החודש, ולכן נשארו בקבריהם עוד לילה. כך כל לילה ציפו לעזוב את העולם, וכל בוקר גילו שטעו. לבסוף, בליל טו באב, כשראו את הירח מלא, הבינו שכנראה נמחל להם, ולכן פצחו בשירת הודיה, שנשארה עם עם ישראל דורות לאחר מכן. כך אומרת הגמרא בעקיפין, בתוך מערכת יחסים בעם ישראל, צריך כל בן זוג לראות במעשי בן זוגו/זוגה מתנת חיים, הפתעה לא צפויה, וכך, ללא ציפיות מאוכזבות, זוכים בני הזוג לשכינה בקרבם, כי השכינה שורה על מי שביכולתו לחוות הכרת הטוב, וזה מקורו במתנת חיים והפתעה לטובה. כשעלו בני ישראל מבבל, סרבו מעט מהעם לעלות עם עם ישראל ועם עזרא הסופר מקים בית שני. במיוחד הלויים סרבו להכיר בבית שני. כעונש על סרובם להכיר בחוקיות בית שני, גזר עזרא על הלויים לא מגיע המעשר. כתוצאה מגזירה זו, נמנעים רבים מהעם מלתת מעשר כל עיקר. כשמתמודדים המכבים עם גזירות היוונים, מחפש אב המשפחה, ר' יוחנן כהן גדול סיבה לסבלותינו, הוא עובר בעם ומחפש מצות התורה שלא מקיימות שבעתין יכולות להיגזר על עם ישראל גזירות. לזועתו הוא מגלה שחקלאי ישראל לא מפרישים מעשר. החקלאי חשב לעצמו: מחד, האוכל תרומה או טבל חייב מיתה בידי שמים, בעוד שלהפריש תרומה "עולה" רק שני אחוז מהיבול. לעומת זאת, המעשר "עולה" עשרה אחוז מהיבול, ואין למפר אותו עונש מן התורה. אבל הטעות היתה שמהמעשר נותן הלוי לכהן אחוז אחד מהיבול, מעשר מהמעשר, וזה תרומה כמו התרומה גדולה. לכן אם לא נתנו בני החקלאים את תרומת המעשר לכהן, נתחייבו כליה, וזאת אולי היתה הסיבה שנתחייבו אויביהם של ישראל כליה באותו הדור. ר' יוחנן כהן גדול מתקן את הדבר ע"י יצירה של שני מעמדות בעם, חבר (היום אולי היה נקרא חרדי) ועם הארץ. החבר נאמן על המעשרות ועם הארץ חשוד שלא עישר, לכן יבול שלו נקרא דמאי, ומצריך עישור ללא ברכה מדרבנן. רק בדין אחד היו כל ישראל שווים, עם הארץ וחברים. בתרומת העצים למזבח לא היה חיוב לבדוק אחרי התורם אם הוא חשוד או לא. לכן, יום השנה שתרומת העצים היה חג גדול בישראל, כי הוא שיקם את אחדות העם שכל כך חשובה לנו ולגאולתנו, וזה הבסיס לט"ו באב.

מה למדנו? שבתפילה, כל ישראל שווים, כמו שבסידור האר"י כתוב לכונן לקיים "ואהבת לרעך כמוך" לפני התפילה. ואז, המתפלל שמקיים מתנת חיים, נשמעת תפילתו, מידה כנגד מידה. וזו היצירתיות האנושית. וזה הבסיס לט"ו באב, אם בגלל בני בשנה האחרונה שלא מתו במתנת חיים, אם בתרומות העצים שהעצים מכל ישראל ללא הבחנה, וממילא, גם לשידוכים מועד זה ראוי לבנות ישראל לחפש חתן, אולי יגם להם ד', מידה כנגד מידה, מתנת חיים, את הבן זוג הראוי להן. ד' יזכנו בשלום בית, תפילה אמיתית, ביאת המשיח, גאולה שלמה, ובנין בית המקדש, בב"א.

- מה בפנים?**
- חינוך באהבה
- תספורת השישה שקלים
- מושג השבוע
- הטוב והמטיב
- מבט לעומק
- אהבה מוסתרת
- הלכה בהרחבה
- מלאכת דש
- ממטעמי המטבח
- עוגיות שוקולד צ'יפס

שבת פרשת "ואתחנן" נחמו

ניסת שבת	יציאת שבת	חצור הגלילית
18:59	19:50	
18:50	19:58	בית שאן

"וואתחנן" – לך דומיה תהילה"
מכיון שבספר דברים הואיל משה באר את כל התורה, יכול היית לאמר שהתורה חסרה משהו, צריכה השלמה ע"י היצירתיות האנושית, ת"ל (לכן התורה סותרת מחשבה זו ואומרת) "לא תוסיפו על הדבר אשר אנכי מצוה אתכם ולא תגרעו ממנו, לשמור את מצות ד' אלוכם אשר אנכי מצוה אתכם". התורה הנצחית מושלמת, ואסור להוסיף לה. כל מצוות מדרבנן הן שמירה לתורה, לא תוספת. לכן ספק מדרבנן לקולה, להראות ולהבחין שאין זה דין שווה לזה הנאמר בתורה. אם כן למה יצ' ד' אותנו יצירתיים? מה אנחנו אמורים לעשות בעבודת ד' עם היצירתיות שלנו? להתפלל. בתפילה יש לכאורה סתירה במקורות. מקור אחד אומר שעיון תפילה הוא אחת הסיבות שאדם נידון לכף חובה בשמים, בעוד שמקור אחר אומר שעיון תפילה הוא אחד מהדברים שאדם עוזה, אוכל מהפרות בעולם הזה והקדן קיימת לו לעולם הבא. וההסבר הוא אם האדם מצפה לישועה כמי שמגיע לו, אז הוא נידון בשל כך, ואם הוא רואה שגאולת השם היא מתנת חיים, נקודת מבט זו מצילה היא התפילה הראויה, כמו שנאמר "ואתחנן" מלשון תחינה, היא תפילה, לקוות למתנת חיים. לפנות להשם ממקום הצרות שלי, כאילו הוא לא חייב לי כלום, ולבקש מתנת חיים שיגאלנו, זו המטרה של היצירתיות האנושית. שם תוסיף ותוסיף אות נפשך.

תפילה היא נקודת המפגש של שלוש המטרות של הבריאה, העבודה, התורה, וגמילות חסדים. לפי הרמב"ם, התפילה היא עבודה שבלב משמע שהתפילה מצוה מן התורה. במקביל לליקוטי מוהר"ן שכתב תלמידו של רב נחמן מברסלב, רב נתן, כתב התלמיד עוד ספר, ליקוטי תפילות. העקרון הוא שכל תורה חדשה שהיה רב נתן לומד ממורו, היה מיד משתמש בה בתפילותיו. התורה מורידה דעת מהבורא אל תוך העולם הגשמי, כמו המים שיורדים בכח המשיכה, בעוד התפילות, כמו אד שעולה מן האדם, מעלות את החומר לכיוון הבורא בצורת בקשות והודאות. עכשיו, בתפילתו של משה אנחנו למדים עוד מטרה של הבריאה שהתפילה מקיימת: גמילות חסדים. המילה ואתחנן, שורשה חן, כמו מתנת חיים. אומר משה לקב"ה, אין לאדם או לכל נברא שום דבר שמגיע לו. אומר הרב מצנזר, על שום מה חרב בהמ"ק השני, על שנאת חיים. ושואל הרב, למה נקראת שנת קמצא קמצא מארחה שנאת חיים? מה חיים פה? הרי המארח השפיל אותו ברבים. אלא שה"חיים" כאן הוא ההגם באמונה. מי באמת אחראי לעוול שנעשה לי? רק השם. ומה זה אומר על הצדק מאחורי העוול? שאין לצדק הזה ספק. הקב"ה לא בא בטרוניה עם בריאותיו. כל סבל ונסיון שאנחנו עוברים, מגיע לנו, ולטובתנו. מה שקורה לחיים זה רק מה שאנחנו מגדירים ככה. אחרת כלום לא לחינם, והכל לטובתנו. זוהי סגולת האמונה. כך משה אומר לקב"ה, "אלא שאתה חייב לי, כי הוצאתי את עם ישראל ממצרים כפי שצויתני, לא בגלל שקבלתי את התורה בשלם עם ישראל, אלא אך ורק מתנת חיים. ואתחנן, בלשון סביל, אתה כולך חן, מתנת חיים, ואני אתחנן, את (עם) בן (החונן והנדיב).

מסופר בגמרא שכל שלושים ושמונה השנים שהיו בני במדבר בעונש המרגלים, לקראת תשעה באב היו בני המגיעים לגיל ששים

"איש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק..."

חינוך בחיך ובאהבה ישראלה אלגלי

תספורת השישה שקלים

בעלים של סלון תספורות גדול בעיר קטנה נהנה ממעמדו כבעל הסלון היחיד בעיר. הוא סיפר כמעט כל ראש בעיירה הקטנה, הוא התפרנס ברווחה ואפילו שלח את ילדיו ללמוד במכללה. לרוע מזלו, הגיעה לעיר הקדמה ומעבר לרחוב, מול המספרה שלו שעבדה כה יפה, צמח סלון ברשת שמעניק את כל השירותים תחת קורת גג אחד. מיד החל מסע פרסום בכלי התקשורת: ברדיו, במודעות בעיתונים, בכתבי עת ושלטי חוצות בזו הלשון: "הכל בשישה שקלים! תספורת בשישה שקלים, פרמננט בשישה שקלים, מניקור בשישה שקלים, הכל בשישה שקלים". עד מהרה התחילו הלקוחות שלו לעבור לסלון החדש, מה עוד שהמחיר היה זול יותר. לאחר מספר שבועות מספרתו נותרה שוממה.

מתוך ייאוש פנה האיש ליועץ עסקים ואמר לו: "אני מחוסל, אני הקטן איני מסוגל להתחרות בסלון החדש, איני יכול לעמוד במחירים שהם מציעים ובכמות הפרסומים שהם מפרסמים, מה עלי לעשות, אם יש בכלל מוצא?" היועץ נעץ עיניו בסלון שמעבר לרחוב ואמר: "עדיין אל תיכנע, עדיין אל תיכנע". הוא הרים את שפופרת הטלפון וחיג לחברה המפורסמת ביותר לשלטי חוצות בעיר. "אני רוצה שלט גדול מעל הסלון... אותיות גדולות... מה בטקסט?" "אנחנו מתקנים תסרוקות של שישה שקלים".

נקודות לחשיבה

- * **תחרות מעלות וחסרונו** – תחרות בדרך כלל היא חיובית, אלא אם כן היא עלולה להרוס למשהו אחר.
- * **תחרות הוגנת** – האם יכולה להיות תחרות הוגנת? אם כן כיצד?
- * **שיווק נכון** – מחשבה יצירתית ו"מחוץ לקופסא" יכולה לשנות מצבים שעל פניו נראים ללא מוצא. תמיד אפשר למצוא רעיון שלא חשבו עליו קודם.

"תקווה היא לרצות שמשהו יקרה, אמונה היא לדעת שמשהו יקרה, אומץ הוא לגרום למשהו לקרות".

מניין פועלים

בכל ימות השבוע א'-ה' בשעה 05:10 בבית המדרש "חזון הדור הצעיר"

חידה שבועית

אמיר צ'פניק

קבצן אחד אוסף בדלים של סיגריות על מנת לעשות מהם סיגריות. מכל 4 בדלים הוא מכין סיגריה. בוקר אחד הצליח לאסוף 32 בדלים. כמה סיגריות יוכל לעשן באותו היום?

שאלה מהשבוע שעבר: בבניין מסויים יש 100 מדרגות. על המדרגה הראשונה יש נמלה אחת, על המדרגה השנייה יש 2 נמלים וכן הלאה עד למדרגה ה-100 שעליה יש 100 נמלים.

כמה נמלים יש על מדרגות הבניין?

תשובה לחידת מהשבוע שעבר

קל לשים לב שכל 2 מדרגות (עליונה ותחתונה) נותנות סכום של 101 (101=1+100=2+99=3+98=...) ולכן סכום הנמילים יהיה $101 \times 50 = 5050$.

תפילות השבת בבית המדרש

"חזון הדור הצעיר" (סניף חצור)

שבת פרשת "ואתחנן"

ערב שבת

מניין ראשון - 18:00 (תפילת פלג)

מניין שני - 19:00

שבת בבוקר: 08:00 (קורבנות)

קידוש וכיבוד: 10:09

תהילים לילדים: 17:00

שיעור עם הרב אהרון: 18:45

תפילת ערבית של מוצ"ש: 19:45

לפרטים מיכאל דאודי: 0525241675

נר ה' נשמת אדם

יזכור

מרדכי בן מרים ז"ל	◇	מרים בת מורוורי ז"ל	◇
מרים בת וואסי ז"ל	◇	רבקה בת פרי ז"ל	◇
עיוש בר איטו ז"ל	◇	דוד בן יהודה ז"ל	◇
ליזי בת מרים ז"ל	◇	רחמים בן יהודה ז"ל	◇
עזיזה איבגי בת סולטנה	◇	מרדכי בן ציפורה ז"ל	◇

מושב השבוע

גרשון האריס

הטוב והמטיב

ערב שבת פרשת ואתחנן השנה הוא ט"ו באב, ובעקבות אחד הנסים שאירע ביום זה, חז"ל ראו לנכון לתקן ברכה מיוחדת, "הטוב והמטיב".

למעשה, חז"ל תקנו את ברכת "הטוב והמטיב" כבר אחרי חורבן בית המקדש וחורבן הארץ, כי אחרי חורבן בית שני, נראה היה שלא היה עוד תקווה לבניין הארץ וירושלים, ומה טעם להמשיך לברך את ה' "על הארץ הטובה"? לפיכך מצאו חכמים צורך לתקן ברכה לחיזוק האמונה, דהיינו בסופו של דבר הכל לטובה, ואף החורבן, הגלות והייסורים נועדו לתקן אותנו ולהביאנו מחדש לבניין שלם יותר של הארץ, ירושלים והמקדש.

אולם, ביום מיוחד תקנו חכמים שביבנה את הברכה, ביום שבו ניתנו הרוגי ביתר לקבורה. הרי, אחרי הקרבות הקשים במרד בר-כוכבא, גזרה מלכות רומה לחרוש את ירושלים, ולשנות את שמות הארץ וירושלים, כדי לאבד את זכרן מן העולם. יתר על כן, גזרו שלא לקבור את הרוגי ביתר. ואחר זמן, כשנתמנה מלך חדש, הותר לקבור את ההרוגים, ומצאו כי נעשה להם נס שלא הסריחו. אמרו חכמים (ברכות מח ב): "אותו היום שניתנו הרוגי ביתר לקבורה תקנו ביבנה 'הטוב והמטיב'. 'הטוב' – שלא הסריחו, ו'המטיב' – שניתנו לקבורה". ובאר מרן הרב קוק) עין איה שם, כי מזה שלא הסריחו למדנו שהחורבן והגלות לא ביטלו את העצמיות הישראלית. ומזה שניתנו לקבורה ישנו רמז להבטחה כי עוד יקומו לגורלם לקץ הימים, וזהו הסימן לקיום כל הבטחות הנביאים לתחייה וגאולה.

ברכה זו נתקנה ככרחה רביעית בברכת המזון, אחרי שלוש ברכות הראשונות מן התורה ("הזן את הכל", "על הארץ ועל המזון" ו"בונה ירושלים").

סיפור ממשקפיים טובות

אוהד דהן

" עץ האגס והתקופות " -

לפני שנים רבות חי אדם חכם ולו ארבעה בנים. בוקר אחד החליט האב כי עליו ללמד את בניו שיעור חשוב לחיים. הוא זימן אותם אליו והורה להם ללכת לחפש עץ אגסים מיוחד שנמצא רחוק מאוד מבתם. בכדי לבצע את המשימה כפי שרצה האב היה עליהם לעמוד בשני תנאים: " אסור לכם לצאת אל המסע יחדיו ורק כאשר יחזור הבן הראשון יצא למסע הבן השני, כשיחזור השני יצא השלישי וכן הלאה". הבן הראשון הלך בחורף, הבן השני באביב, השלישי בקיץ, והרביעי בסתיו.

כשחזר הבן הרביעי ממסעו, זימן אתם האב אליו על מנת שיוכלו לתאר בפניו את העץ ...

הבן הראשון אמר שהעץ היה מכוער, כפוף ועקום. הבן השני אמר שהעץ היה מלא בניצנים ירוקים ונראה מלא תקווה. הבן השלישי לא הסכים לא עם הראשון ולא עם השני. הוא אמר שהעץ היה בשיא פריחתו, מלא בניחווחות מתוקים, ובעיניו היה העץ הדבר הכי מלא הוד והדר שראה אי פעם. הבן הרביעי אמר שהעץ לא היה מכוער, לא מלא בניצנים, ולא בשיא פריחתו. אלא העץ היה מלא בפרי בשל, מלא חיים והגשמה.

לרגע חשבו האחים כי כל אחד מהם הגיע לעץ אחר, אך אביהם העמיד אותם על טעותם. "כולכם ראייתם את אותו עץ האגס, ואכן כולכם צודקים". שלחתי אתכם בעונות שונות על מנת שתלמדו כי אין להתרשם ולשפוט עץ או אדם על פי עונה אחת. המהות הפנימית של חייכם, שהיא הנאה, שמחה, ואהבה תוכל להימדד רק בסופם, כשכל העונות יסתיימו.

אם תתייאשו בחורף תפסידו את התקווה של האביב, את יופיו של הקיץ ואת ההגשמה של הסתיו.

אל תתנו לכאב של עונה אחת להרוס את השמחה של כל השאר. אל תשפטו את החיים על פי עונה אחת קשה. תתמידו דרך הקושי ותקופות טובות יבואו במוקדם או במאוחר.

(מתוך " המאור שבתורה ") .

הלכה בהרחבה

הרב אהרון חדר

ל"ט מלאכות - מלאכת דש

מסקנות ודינים הלכה למעשה שעלו בשיעור בבית מדרשינו

מלאכת דש פירושה, הוצאת פנים המאכל מהמעטפת הטבעית שעוטפת אותו.

במשכן דשו את הסממנים לצורך מלאכות המשכן המשונות. מלאכת דש היתה נעשית ע"י כעין לוח כבד שנועצים בו מסמרים שהיו מניחים אותו על התבואה, והיו מסובבים אותו ע"י בעל חיים כמו חמור וכדומה, ופעולה זו מפרידה את את הגרעינים ממקום חיבורם בשיבולים.

פעולות האסורות בשבת משום מלאכת דש

קילוף - פירוק והפרדת גידולי קרקע מקליפתם בידו, כגון המפרק קטניות מהשרביטין.

סחיטת זתים וענבים - הוצאת יין מן הענבים ושמן מן הזתים. פעולה זו נקראת מפרק והיא תולדה של דש .

חליבת בהמה - הוצאת חלב מן העטניים , גם פועלה זו בגדר מפרק שאסורה משום דש.

סחיטת בגדים - הוצאת משקה הבלוע בבגד כדי להשתמש במשקה גם זה בגדר מפרק ואסור.

ולפעמים אפשר בסחיטת בגדים להתחייב בשני איסורים גם מפרק תולדת דש, וגם משום מלבן, שהרי הוא מכבס את הבגד שסוחט אותו ובזה חייב גם אם לא צריך את המשקה.

סחיטת פירות :

זתים וענבים סחיטתן אסורה מדאורייתא משום מלכת דש, משום **שעיקרן עומד לסחיטה**.

תותים ורמונים וכל פרי שדומה להם דהיינו **פרות שחלק מהבני אדם אוכלים אותם וחלקם סוחטים** אותם כגון תפוזים וכד' אסור לסוחטם מדרבנן, גזרה שמא יבאו לסוחט זתים וענבים

פירות שאינם עומדים לסחיטה כלל מותר לסוחטם בשבת אבל לא בכלי האמת שבזמננו קשה למצוא פרי שאין דרך לסחטו כלל. ואפילו אדם אחד סוחטו דעת החזון עובדיה שעדיין פרי כזה לא נאסר משום שבטלה שעתו אצל כל אדם. (אור ההלכה מלאכת דש)

העלון מוקדש לעילוי נשמת

אוריאל חיים ז"ל למשפחת כהן

גולשן ז"ל למשפחת באבאי

ת.ג.צ.ב.ה

ברכה והצלחה לכל בית ישראל ובכללם ל...

ברכה והצלחה

אל נא רפא נא לה

אוסנת יסכה בת רבקה

בירקן בת רותי

חנה בת מרים

רון בר עדנה

אליה בת סיגל

אביגדור בן שרה

עדה עטייה

נתנאל טלקר

עוזי שלי

יצחק ראש

שלום מלכה

מבט לעומק

הרב מנחם סוכות

אהבה מוסתרת

וְאֶהְבֶּתְךָ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ, בְּכָל לִבְבְּךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ וּבְכָל מַאֲדְךָ. הפסוק הזה מעורר תמיהה, איך אפשר לומר לאדם את מי לאהוב? איך בכלל אפשר לאהוב משהו שכל כך לא ניתן להשגה? למה חשוב לבוא העולם שנהאב אותו?

ונוסיף עוד שלוש שאלות, האחת, מדוע המצווה הזו חשובה כל כך ונמצאת במקום כה מרכזי בהווה היהודית, אנחנו מצווים לקרוא אותה פעמיים ביום, לכתוב אותה במזוזות ובתפילין, האין זה אומר שלא מדובר באוטופיה בלבד, במצווה נשגבת השייכת ליחידי סגולה. האם באמת ישנה דרישה בסיסית מכל איש ישראל להגיע לאהבת ה'?

השנייה, ידוע שהמילה "את" בתורה באה לרבות, מה צריך או אפשר להוסיף לאהבת הבורא? השלישית, האם יש קשר בין המצווה הזו לשבוע המיוחד בו היא נקראת תמיד, לשבת נחמו?

אנחנו רגילים לראות באהבה משהו שנולד, אנחנו אוהבים משהו מכיוון שיש לנו רצון לאותו הדבר, אנחנו אוהבים מישהו מכיוון שאנחנו מאמינים שהחיבור הזה יהיה לנו טוב ואנחנו משתוקקים אליו. הרצון שלי שיאהבו אותי מגיע מהרצון הפנימי שלי להרגיש שווה, מהצורך שלי בהערכה ובקבלה.

המצווה "ואהבת" מגלה לנו סוג חדש של אהבה, עצם המצווה מלמדת אותנו שלא מדובר ב**ביצירת** אהבה, שהרי על כך לא ניתן לצוות, אלא ב**גילוי** אהבה. אי אפשר לצוות על אהבה שאינה קיימת בתוכי, המצווה הזו מלמדת אותנו את מה שיש עמוק בתוך לבנו.

המדרש מקשר את מצוות ואהבת לפסוק "מִי לִי בְשֵׁמִים וְעִמָּךְ לֹא חִפְצָתִי בְּאָרֶץ", לא רק שאהבת ה' נמצאת בתוכנו, זה הרבה מעבר לכך, השורש של כל האהבות היא אותה אהבה שטמונה עמוק בהווייתנו, השורש השמימי של כל האהבות הארציות. כשאני אוהב משהו, מסתתרת כאן בכיסויים רבים האהבה העמוקה שמפעמת בי. כשאני משתוקק לאהבה, גם אם אני נותן לכך ציורים גשמיים, זו בעצם תולדה של האהבה הראשונית לדבר הכי פנימי שבי, לאותו הדבר שמכיל אותי יותר מכל.

ה' מצווה אותנו לאהוב אותו, לא בגלל שהוא "צריך" את אהבתנו. הוא מזכיר לנו מה באמת חשוב לנו, הוא נותן לנו דרך לפתוח את העיניים ולגלות כמה העולם מתעתע בנו, כמה האהבות השונות מבלבלים אותנו אם אנו שוכחים את המקור שלהם.

חז"ל מלמדים אותנו בפרקי אבות, יגעת ומצאת – תאמין. לפעמים צריך להשקיע הרבה בחיפוש, "אִם תִּבְקֶשְׁנָה כִּסְפָךָ וְכַמְטָמוֹנִים תִּחְפְּשֶׁנָּה", אבל החיפוש הוא פנימה. את הדבר הכי חשוב לי, אוכל למצוא במקום הקרוב ביותר. הקב"ה מגלה לנו כאן כמה חבל לברוח לחיפושים בתוך עולם החומר, בעולם שאינו יותר מהעלם של האמת הפנימית.

"ואהבת את ה'", כשאנחנו מבינים מה באמת חשוב אפשר להתחבר לא רק לאהבת ה', אלא גם לכל מה שניתן לנו מסביב בכדי לקרב אותנו למקום הזה. ה"את" מרבה את כל ההדרכות והמצוות שניתנו לנו בכדי להתנתק קצת מהדמיון הארצי ולהתחבר לאמת השמימית המחוברת לעמקי תודעתנו.

בשבת זו בורא העולם פונה אלינו לנחמנו "נְחַמוּ נְחַמוּ עַמִּי, יֹאמֶר אֱלֹהֵיכֶם", איך אפשר להתנחם אחרי כל מה שעברנו? עם כל מה שעובר עלינו? התשובה היא, "אֲנֹכִי, אֲנֹכִי, הוּא מְנַחֵמְכֶם" – בפרשה זו אנחנו לומדים על האהבה הגדולה שלנו ועל הגילוי הגדול שחווינו במעמד הר סיני. ה"אנכי" שנתן לנו את התורה, וה"אנכי" שניתן לנו עם דרך התורה, הם הנחמה. ההכרה באהבה הגדולה שנמצאת במקום הקרוב ביותר וההליכה בדרך המאירה לנו את מציאות העולם באור חדש, הם היחידים שיאפשרו לנו להכיל את מה שאנחנו רואים ולשמוח.

[על פי תורתו של השפת אמת]

פתגם חסידי

הרב ישראל ניסן מור יוסף

"רב לך אל תוסף אלי עוד בדבר הזה" אומר רש"י: "שלא יאמרו הרב כמה קשה, והתלמיד כמה סרבן, ומפציר. לגבי הבקשה והתפילה על הגאולה - מוחל ומוותר הקב"ה על כך שיאמרו "הרב כמה קשה..", וכל זה כדי שעל ידי ריבוי התפילות והבקשות יפעלו בני ישראל את הגאולה. (שיחת ש"פ אחרי-קדושים תשמ"ה)

ממטעמי המטבח

יפית כהן

עוגיות שוקולד צ'יפס פרווה

מצרכים לכ-40 עוגיות גדולות למדי

1 כפית תמצית וניל	המצרכים:
2/1/2 כוסות קמח	2 ביצים
3/4 כפית אבקת אפיה	3/4 כוס סוכר לבן
3/4 כפית סודה לשתייה	3/4 כוס סוכר חום (רגיל, לא דמרה)
1 כפית מלח	3/4 כוס שמן
חבילת שוקולד מריר קצוץ	

אופן ההכנה:

מחממים תנור ל-180 מעלות

משמנים ומרפדים עם נייר אפייה את תבנית התנור.

טורפים בקערה את הביצים ושני סוגי הסוכר.

מוסיפים את השמן והווייל ומערבבים עד לקבלת תערובת אחידה לגמרי. (זה יראה שמנוני וג'יפה בהתחלה, אבל אל דאגה התערובת תתאחד)

מוסיפים את שאר המרכיבים, למעט השוקולד, ומערבבים עד לקבלת תערובת אחידה.

מקפלים ביד את השוקולד הקצוץ לתוך התערובת (התערובת סמיכה ועלולה להעמיס על המיקסר).

בשלב זה יש לכם שלוש אופציות:

לאפות מיד, לקרר במקרר כשעה כדי שתכלו ליצור כדורים ואסטטיים. או לתרגל דחיית סיפוקים, ולהכניס את הבצק למקפיא עטוף היטב.

יוצרים כדורי בצק בידיים (או עם כף), ומניחים בתבנית במרווחים של 2 ס"מ לפחות. אין צורך לשטח את הבצק הוא משתטח בזמן האפייה.

לאפות כ-8 דקות עד להיותן זהובות. בתיאבון

"אם את מדוכא – אתה חי בעבר,

אם אתה חרד – אתה חי בעתיד,

רק כאשר אתה חי בהווה ... תהיה שליו"

הפתגם השבועי